15/01/2022

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

/ Επικαιρότητα

Πρωτότυπο Κείμενο

Τω καιρώ εκείνω, εισερχομένου τού Ιησού είς τινα κώμην απήντησαν αυτώ δέκα λεπροί άνδρες, οι έστησαν πόρρωθεν, καί αυτοί ήραν φωνήν λέγοντες· Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς. Καί ιδών είπεν αυτοίς· πορευθέντες επιδείξατε εαυτούς τοίς ιερεύσι. Και εγένετο εν τω υπάγειν αυτούς εκαθαρίσθησαν. Είς δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, υπέστρεψε μετά φωνής μεγάλης δοξάζων τον Θεόν, καί έπεσεν επί πρόσωπον παρά τούς πόδας αυτού ευχαριστών αυτώ· καί αυτός ην Σαμαρείτης. Αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; Οι δε εννέα πού; Ουχ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τω Θεώ ει μη ο αλλογενής ούτος; Καί είπεν αυτώ· αναστάς πορεύου· η πίστις σου σέσωκέ σε.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς έμπαινε ο Ιησούς σ’ ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα

λεπροί• στάθηκαν λοιπόν από μακριά και του φώναζαν δυνατά: «Ιησού, αφέντη, ελέησέ μας!» Βλέποντάς τους εκείνος τους είπε: «Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι ιερείς». Και καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. Ένας απ' αυτούς, όταν είδε ότι

το πρόσωπ ς. Τότε ο αι; Κανένα ο αλλοεθν σε έσωσε».

Σχολιασμός

Το σημερινό θαύμα του Κυρίου, διασώζεται στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο του Ευαγγελιστή Λουκά, ο οποίος ως ιατρός, ήταν ο μόνος που τη διατήρησε στη μνήμη του και φρόντισε να τη διασώσει. Είναι από τα τελευταία θαύματα που έκανε ο Χριστός και το οποίο πραγματοποιήθηκε κατά την διάρκεια της ανάβασης του προς τα Ιεροσόλυμα προ του Πάθους, όπου είχε περάσει από την Σαμάρεια και

τη Γαλιλαία.

Οι λεπροί, ήταν άνθρωποι που η τραγική ασθένεια, τούς καθιστούσε ακάθαρτους και μιαρούς, γι’ αυτό και δοκίμαζαν την αποστροφή των συνανθρώπων τους, βιώνοντας την απόλυτη μοναξιά και απομόνωση. Ένας λεπρός, μπορούσε να μεταδώσει την ασθένεια σε ένα ολόκληρο χωριό. Εκείνο τον καιρό, κανένα φάρμακο δεν υπήρχε γι’ αυτήν την ασθένεια. Σήμερα, με την ανάπτυξη της ιατρικής επιστήμης, η ασθένεια αυτή δεν θεωρείται πλέον θανατηφόρα, αλλά με τη χορήγηση του κατάλληλου φαρμάκου θεραπεύεται πλήρως. Όταν λοιπόν κάποιος παρουσίαζε σημάδια της φοβερής αυτής αρρώστιας, οι άνθρωποι από το φόβο μη κολλήσουν, έδιωχναν τον λεπρό από το χωριό.

Το μέτρο αυτό, το συναντάμε στην Παλαιά Διαθήκη «Πάσας τας ημέρας όσας αν η επ’ αυτού η αφή, ακάθαρτος ών ακάθαρτός έσται˙ κεχωρισμένος καθήσεται, έξω της παρεμβολής έσται αυτού η διατριβή» (Λευ. 13:46). Δηλαδή, όσο καιρό διαρκεί η αρρώστια του, θα θεωρείται ακάθαρτος και θα ζει μακριά από τους άλλους. Η κατοικία του θα είναι έξω από το χώρο διαμονής των υπολοίπων. Υπήρχαν βέβαια και οι προκαταλήψεις που θεωρούσαν τους λεπρούς, αμαρτωλούς. Η λέπρα δηλαδή εκλαμβανόταν ως θεία τιμωρία ένεκα των αμαρτιών των ανθρώπων. Αυτές τις αντιλήψεις όμως ο Χριστός τις ανέτρεψε. Η ασθένεια δεν είναι η τιμωρία του θεού για τις αμαρτίες μας. Απλά ο Κύριος επιτρέπει κάποιες δοκιμασίες, όπως η ασθένεια, για το πνευματικό μας όφελος.

Τους δέκα λοιπόν αυτούς ανθρώπους, τους ένωσε μεταξύ τους η κοινή τους συμφορά, από την οποία όλοι υπέφεραν. Γι’ αυτό έβαλαν στη συντροφιά τους και τον Σαμαρείτη, επειδή ήταν συμμέτοχος αυτής της δυστυχίας. Οι Ιουδαίοι απέφευγαν τους Σαμαρείτες. Είχαν έχθρα μεταξύ τους. Ωστόσο ο κοινός πόνος εδώ τους ένωσε. Γνώρισαν όλοι την απομόνωση από τους υπόλοιπους συνανθρώπους τους, θεωρούσαν και οι ίδιοι τους εαυτούς τους ακάθαρτους, γι’ αυτό ακόμη και μετά από πληροφορίες που είχαν για τον Χριστό και πίστευαν, ότι αυτός είχε τη δύναμη να τους θεραπεύσει, εντούτοις δεν τόλμησαν να τον πλησιάσουν. Παρά μόνο στάθηκαν μακριά και στη καθορισμένη από το νόμο απόσταση και του φώναζαν: «Ιησού επιστάτα ελέησον ημάς». Τον αποκαλούν επιστάτη, δηλαδή Κύριο και Διδάσκαλο. Τον πιστεύουν, άρα έτσι ελπίζουν στη δύναμη του. Δεν του ζητούν άμεσα να τους θεραπεύσει, αλλά φωνάζουν το «ελέησον ημάς». Αναθέτουν εξ’ ολοκλήρου τον εαυτό τους στο Χριστό.

Εδώ υπάρχει ένα ωραίο παράδειγμα προς μίμηση. Χαρακτηριστικό στη ζωή και λατρεία της Εκκλησίας μας, είναι η μονολόγιστη ευχή «Κύριε ελέησον» που ακούμε συνέχεια, την οποία μάλιστα αναφωνούμε αυθόρμητα καθημερινά. Ενώ επίσης σε ένα από τα προκείμενα του Εσπερινού ψάλλουμε, «Το έλεος σου Κύριε καταδιώξει

με πάσας τας ημέρας της ζωής μου». Όταν οι άνθρωποι βρισκόμαστε, σε τέτοιες οδυνηρές καταστάσεις αρρώστιας και πόνου, πολύ δύσκολα επιμένουμε να στηριζόμαστε στον εαυτό μας, για τον βλέπουμε να καταρρέει και να διαλύεται. Ο Χριστός βρίσκεται πάντα απέναντι μας και έτοιμος να μας βοηθήσει. Αρκεί, με βεβαιότητα, να πιστέψουμε, ότι η οποιαδήποτε δοκιμασία μας θα λυθεί απ' αυτόν κατά το συμφέρον μας.

Ο Χριστός ακούγοντας αυτή τους τη φωνή, που έβγαινε από τα βάθη της ψυχής τους, τους χαρίζει αυτό που του ζητούσαν. Δεν το κάνει όμως αμέσως, με ένα του λόγο ή μια χειρονομία όπως έκανε με άλλα του θαύματα. Σέβεται το μωσαϊκό νόμο, γι' αυτό τους στέλνει για να δείξουν τους εαυτούς τους στους ιερείς, επειδή οι ιερείς ήταν αυτοί που αποφαίνονταν για το αν ένας λεπρός θεραπεύθηκε και έπαυσε πλέον να είναι νομικά ακάθαρτος, για να μπορέσει στη συνέχεια να κυκλοφορήσει και πάλι ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους. Και αυτοί χωρίς να προβάλουν οποιαδήποτε αντίρρηση, έχοντας εμπιστοσύνη σ' αυτό που τους είχε πει ο Χριστός, ξεκινούν να πάνε στους ιερείς. Πολύ σύντομα η πίστη τους βραβεύετε. «Εγένετο εν τω υπάγειν αυτούς, εκαθαρίσθησαν» Ενώ δηλαδή, είχαν ήδη διανύσει μεγάλη απόσταση κατευθυνόμενοι προς τους ιερείς, διαπιστώνουν ότι καθαρίσθηκαν όλοι από τη λέπρα.

Και ενώ είναι φυσικό όταν κανείς παίρνει ένα δώρο, να αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει, εντούτοις οι εννέα αδιαφόρησαν, θεώρησαν συμπτωματική τη θεραπεία τους και συνέχισαν το δρόμο τους για να πάρουν την πιστοποίηση ώστε να ενταχθούν ξανά στο κοινωνικό σύνολο. Μόνο ο ένας, ο αλλοεθνής, ο Σαμαρείτης, που για τους Ιουδαίους εθεωρείτο σχισματικός κατά τις αντιλήψεις τους, άνθρωπος χωρίς ελπίδα σωτηρίας. Αυτός μόνο πίστεψε τον Χριστό ως Σωτήρα και Λυτρωτή, γι αυτό επέστρεψε να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του. Πέφτει στα πόδια του, και δοξολογεί το θεό από τα βάθη της ψυχής του. Η πράξη του αυτή, αποτελεί αναγνώριση και ευχαριστία προς αυτόν που τον έκανε καλά.

Παράλληλα όμως, του χαρίζει και μια άλλη θεραπεία, αυτή της ψυχής. Αυτή έρχεται με τα λόγια που του λέει ο Χριστό: «Σήκω και πήγαινε στο καλό η πίστη σου σε έσωσε». Με την υπόδειξη αυτή του Χριστού ο άνθρωπος αυτός φεύγει από εκεί έχοντας κερδίσει την ψυχοσωματική του σωτηρία, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους εννέα λεπρούς που κέρδισαν μόνο τη θεραπεία του σώματος τους. Όταν ο Χριστός τον ρωτά «μα δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα; οι άλλοι εννέα που είναι;» «ουχ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τω Θεώ ει μη ο αλλογενής ούτος;». Δεν παραπονιέται για την απουσία των εννέα. Υπογραμμίζει ότι, η αχαριστία είναι «πάρα φύσιν» και οδηγεί τον άνθρωπο στη αυτοκαταστροφή. Η αχαριστία παραμερίζει τον Θεό και προβάλλει το θεοποιημένο "εγώ" του

ανθρώπου.

Μετά το χαρμόσυνο κοσμοσωτήριο γεγονός της θείας οικονομίας που πριν λίγες μέρες γιορτάσαμε, η σημερινή ευαγγελική περικοπή της δωδεκάτης Κυριακής του Λουκά, έρχεται να μας απευθύνει μια έμμεση, αλλά φανερή ερώτηση, για να μας προβληματίσει, ούτως ώστε να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Με ποιο τρόπο στεκόμαστε απέναντι στη σωτηρία που ο Χριστός μας δώρισε; Και τι είναι εκείνο που μας απομακρύνει από το Θεό και μας κάνει αχάριστους απέναντι του και απέναντι στους συνανθρώπους μας;

Είναι η πνευματική μας αναισθησία βεβαίως, η οποία προέρχεται από τη απιστία μας και έχει ως αποτέλεσμα τη γέννηση μιας άλλης λέπρας της ψυχής, της αχαριστίας. Γράφει χαρακτηριστικά ο Απόστολος Παύλος στον επίσκοπο Τιμόθεο: «Εν εσχάταις ημέραις...έσονται οι άνθρωποι αχάριστοι» (Β΄ Τιμ. 3:1-2) Ο αχάριστος άνθρωπος είναι δυστυχισμένος. Πρώτο, γιατί στερεί από τον εαυτό του τη χαρά που δημιουργείται, όταν κάνεις ένα επιβεβλημένο καθήκον και δεύτερο, είναι δύσκολο να τύχεις της ίδιας μεταχείρισης όταν ξαναβρεθείς σε δύσκολη θέση.

Το αντίθετο της αχαριστίας; Η ευγνωμοσύνη. Η ευγνωμοσύνη η οποία ξεκινά με μια απλή λέξη «ευχαριστώ», την οποία πρέπει να την νοιώθουμε με όλη μας την καρδιά. Επιστημονικά, δεν έχει αποδειχθεί αν η ευγνωμοσύνη είναι έμφυτο συναίσθημα ή αν καλλιεργείται. Κάποιοι λένε ότι είναι θέμα περιβάλλοντος, ανατροφής, προσωπικής καλλιέργειας και εξάσκησης. Και πάλι η γραφίδα του Αποστόλου μας διδάσκει «Ευχαριστείτε, πάντοτε υπέρ πάντων, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τω Θεώ και Πατρί» (Εφεσ. 5:20). Πολλά πράγματα τα θεωρούμε αυτονόητα μέσα στη ζωή, χωρίς να αισθανόμαστε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε κανένα για τις καθημερινές δωρεές.

Ας αφιερώσουμε κατά πρώτον μια ώρα της Κυριακής στον εκκλησιασμό, να δοξάσουμε το Θεό, ευχαριστώντας τον για όλα, και για τα ευχάριστα και για τα δυσάρεστα που συμβαίνουν στη ζωή μας. Μέσα στη Θεία Λειτουργία φτάνουμε κάθε φορά να ευχαριστούμε τον Θεό και να αγαπάμε τους άλλους ανθρώπους. Εδώ βρίσκουμε την σωτηρία μας που είναι η υπέρβαση του εαυτού μας. Έτσι δεν μένουμε μόνο στη σωτηρία του σώματος όπως οι εννέα λεπροί. Προχωράμε στην αποδοχή της σωτηρίας που είναι ο Χριστός.

Έπειτα ας αποδίδουμε τιμή και ευγνωμοσύνη σ’ όσους πρόσφεραν στη κοινωνία μας σε δύσκολες στιγμές, σ’ αυτούς που καταδαπανήθηκαν να μας αναστήσουν και να μας αναδείξουν, και στους πνευματικούς μας πατέρες και δάσκαλους που αγωνίστηκαν να διαμορφώσουν το χαρακτήρα μας. Η ευγνωμοσύνη είναι χρέος,

που βέβαια ποτέ δεν είναι δυνατόν να το εξοφλήσουμε εξ ολοκλήρου.

Ας μην παραλείπουμε όμως τίποτε από αυτά που μπορούμε να πράξουμε. Ιδιαιτέρως σήμερα, με την κοινωνική κρίση, που μαστίζει τη ζωή μας, πρέπει να γίνει εντονότερη, πρέπει να είναι στάση ζωής. Αμήν.